

Графътъ срѣща на вредъ съчувственни погледи. Развѣзката сключваше пѣсенъта, която графътъ, графинята и свитата запѣватъ: „Сигфриде граде, радвай се сега!“

Но, като испѣхх първитѣ два стиха на тая добродѣтелно-радостна пѣсенъ, раздаде се на сцената революционната пѣсенъ:

„Пламени, пламени ти въ насъ любовъ горѣща,
Противу Турци да стоимъ на срѣща!“

Това паднѣ като громъ небесенъ въ залата.

Отъ най-напрѣдъ единъ ъж запѣ, послѣ часть отъ трупата ъж подхванѣ, а послѣ всичката, а слѣдъ неѣ и самата публика зе да приглаша. Внезапенъ патриотически въсторѣ облада всѣкиго. Мжжественниятъ мотивъ на тая пѣсенъ, като една невидима вълна порасте, испълни залата, залѣ двора и се прѣснѣ въ ношъта... Пѣсенъта цѣгѣше въздуха, распалѣше и опияняваше сърдната. Тѣя силни звукове ударихх на една нова струна на публиката. Всички, които зналахх пѣсенъта, запѣхх ъж — и мжже и дѣвойки. Тѣя сбѣра всичкитѣ души въ едно, слѣ сцената съ залата и се издигнѣ къмъ небето, като една молитва...

— Пѣйте иомчета да сте живи! викаше въ въсторѣ Мичо.

Но други отъ старитѣ роптаяхх низко, като намирахх неумѣстно тоѣ безумно въсхищение.

Бѣятъ и той, безъ да разбира нито дума, слушаше съ благодарение пѣсенъта. Той питаше Даменча Григорѣтъ да му тѣлкува всѣки единъ стихъ. Всѣки други би сбѣркалъ концитѣ. Но Даменчо не бѣше отъ ония хора, които не можѣтъ да отговорятъ на трудни отговори. При това, сега му се даде случай да испита силитѣ си. Той запродаде бѣятъ по най-естественъ и увѣкателенъ начинъ. Пѣсенъта, споредъ Даменча, изражавала сърдечната любовъ на графа къмъ графинята; графътъ ѣ казва: обичамъ те сто пѣти новече сега; а тѣя му казва: обичамъ те хилѣядо пѣти... Той казва, че ще издигне черкова, дѣто е